

И тъй нагасът станало.

Братята му като вицудат това, стилиши
кажат на баща си: Ей нашият князь подигна
войска да ти вземат царството, а ти да ударит на
него и ний све войска да го погубим. Закажи рѣкан
баща им, да уда аз сам си при него да видя, какво
му е зорът. И станал та акиши при него. Като
вицудан при него, той станал и му се поклонил
наедно све царската дъщеря, която му бин
добен дъго бразан, най подиримият подит. И баща
му го попитал: Коя-и твѣри мама и що ѣ
при него, а тая рѣкан, твѣри мама е на едикой
си цар дъщеря, нѣк на мене чина, а на тебе
снаха.

— Ами защо си довоен войска, царството ми
ли ѣ прѣвземаи?

Мене ти царство, рѣкан, не твѣба, а ти
сам довоен твѣри войска да та варди от братята
ми, те от твѣх идмат мира да си чинѣш както
си ѣш. Кнаха та, дѣсихе та, дѣшихе та, на
им нищо некажат, защото ти рѣкоха те по твѣ
заповѣдино твѣ сѣкото. Простихми се,
притирихми се, отидохми на пов, и аз